

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 12Csp/10/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3820200768
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Matulák
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2020:3820200768.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prievidza sudcom JUDr. Róbertom Matulákom v právnej veci žalobkyne: Y. Y., nar. XX.X.XXXX, bytom Q., A. XXXX/XX, zast. Sidor a partneri, s.r.o., IČO: 52 635 970, so sídlom Hlohovec, Železničná č. 4/A, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova č. 25, IČO: 35 792 752, zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Kubániho č. 16, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 600 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 600 eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobkyňa má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Žalobou podanou na súd, dňa 19.2.2020, sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému zaplatenia sumy 600 eur z titulu primeraného finančného zadostučinenia a náhrady trov konania s odôvodnením, že dňa 23.6.2015 uzavrela so žalovaným Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500117902 (ďalej len „Zmluva“), na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 1.500 eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala splácať v 36 mesačných splátkach po 87,17 eur, pri dohodnutej úrokovej sadzbe 17,45% ročne a RPMN 26,12%. Celková suma, ktorú mala žalobkyňa vrátiť bola 2.053,68 eur. V rovnaký deň žalobkyňa so žalovaným uzatvorila aj Dohodu o poskytovaní služieb č. 8500117902 a Dohodu o zrážkach zo mzdy č. 8500117902 (ďalej aj len „Dohoda“). Žalobkyňa sa na tunajšom súde domáhala vydania neodkladného opatrenia, ktorým žiadala, aby súd uložil žalovanému povinnosť zdržať sa výkonu práva z Dohody o zrážkach zo mzdy, pretože sa domnievala, že táto je neplatná a na jej základe sú zrážané sumy, na ktoré žalovaný nemá nárok. Okresný súd Prievidza dňa 18.2.2019, v konaní pod sp.zn. 18Csp/14/2019, žalobe v celom rozsahu vyhovel, pretože v možnosti žalovaného zrážať spotrebiteľovi zo mzdy konkrétnu sumu videl ustanovenie zakladajúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa (žalobkyne) a predbežne označil Dohodu za neprijateľnú zmluvnú podmienku, a teda za neplatnú. Žalobkyňa sa následne žalobou domáhala určenia neplatnosti Dohody, pričom Okresný súd Prievidza jej dňa 23.5.2019, v konaní pod sp.zn. 15C/7/2019, vyhovel a určil, že Dohoda o zrážkach zo mzdy je neplatná. Keďže žalobkyňa na Zmluvu zaplatila viac ako bola istina úveru, teda došlo k preplateniu úveru, domáhala sa žalobou vydania bezdôvodného obohatenia. Okresný súd Prievidza aj tejto žalobe v celom rozsahu vyhovel rozsudkom, zo dňa 25.10.2019, vydaným pod sp.zn. 8Csp/63/2019, a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.147,87 eur spolu aj s úrokom z omeškania. Súd v predmetnom konaní zistil, že žalovaný poskytol žalobkyni len sumu 1.350 eur, že žalobkyňa nebola zákonným spôsobom informovaná o výške RPMN, že zmluva neobsahuje termín konečnej splatnosti úveru a že úroková sadzba odporuje dobrým mravom. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť 17.12.2019. Okresný súd Prievidza teda právoplatne rozhodol o tom, že Dohoda o zrážkach zo mzdy je

neplatná a úver je bezúročný a bezpoplatkov, čo znamenalo, že spotrebiteľ bol povinný veriteľovi vrátiť len istinu úveru; platby prevyšujúce istinu úveru tak predstavovali bezdôvodné obohatenie, ktoré bol žalovaný povinný žalobkyni vydať. Podľa § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z.z., spotrebiteľ ktorý úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti, ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, zodpovedá. Žalobkyňa má za to, že sú splnené všetky podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle vyššie citovaného ustanovenia zákona, pretože vo veci existuje: 1. porušenie povinnosti veriteľom, ktorú povinnosť mu ukladá zákon č. 129/2010 Z.z., konkrétne ide o neuvedenie obligatórnych náležitostí do zmluvy o spotrebiteľskom úvere a v dôsledku toho nedostatočné, resp. zavádzajúce informovanie spotrebiteľa o podmienkach poskytnutého úveru, 2. spotrebiteľ (žalobca) úspešne uplatnil na súde porušenie predmetných povinností, keďže o nich bolo právoplatne v prospech spotrebiteľa rozhodnuté súdom, 3. príčinná súvislosť, pretože spotrebiteľ bol v predmetnom konaní úspešný, práve v dôsledku toho, že veriteľ (žalovaný) porušil právne predpisy a vyhotovil Zmluvu v rozpore s výslovným znením právnej úpravy. Žiadne ďalšie podmienky na priznanie finančného zadosťučinenia pri tom zákon nevyžaduje. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy (rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, zo dňa 7.12.2017, sp.zn. 3Co/101/2017). Pri nároku na primerané finančné zadosťučinenie postačuje samotná hrozba ujmy (rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, zo dňa 12.12.2017, sp.zn. 7Co/100/2017). Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde (rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, zo dňa 12.12.2017, sp.zn. 7Co/101/2017). Na priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie teda postačí, ak veriteľ poruší práva spotrebiteľa, resp. povinnosti veriteľovi uložené právnou úpravou a spotrebiteľ tieto porušenia úspešne uplatní na súde. Medzi porušením povinností a úspešným uplatnením práva musí existovať kauzálny nexus. Spotrebiteľ nemusí utrpieť skutočnú škodu, postačí, ak mu takáto škoda hrozí. V tomto prípade však možno konštatovať, že škoda spotrebiteľovi nielen hrozila, ale aj reálne vznikla. Pri čestnom a odbornom postupe žalovaného pri vyhotovovaní Zmluvy by majetkové práva spotrebiteľa neboli ohrozené a nebolo by do nich zasiahnuté. Je pravdou, že veriteľovi patrí a mala by patriť odplata za poskytnutý úver, avšak iba v prípade splnenia podmienky, že sám neporuší kogentné ustanovenia zákona, upravujúce postup poskytovania úverov. Ak veriteľ postupuje v rozpore so zákonom a spotrebiteľ je tak objektívne uvedený do omylu, v otázkach podstatných pre posúdenie obsahu, resp. rozsahu jeho záväzku, veriteľ tak bez právneho dôvodu ohrozuje jeho majetok a v konečnom dôsledku do neho aj priamo zasahuje (ak je úver poskytnutý). Zásah do práv a majetkovej sféry žalobkyne je pritom zrejmy z toho, že najskôr bola zo strany žalovaného zavedená (nepravdivo informovaná) o podmienkach úveru, následne bola nútená plniť na účet žalovaného prostriedky, na ktoré tento nemal zo zákona nárok a napokon bola žalobkyňa nútená podstúpiť súdne konanie za účelom ochrany svojich práv, keďže žalovaný sa aj napriek svojmu nezákonnému postupu odmietol akýmkoľvek spôsobom mimosúdne dohodnúť. V rozhodnutí Krajského súdu v Trenčíne, zo dňa 29.6.2016, sp.zn. 5Co/934/2015, je uvedené, že „vo vzťahu k primeranému finančnému zadosťučineniu odvolací súd dodáva, že žalobca si úspešne uplatnil na súde porušenie svojho práva ako spotrebiteľa a preto má nárok aj na primerané finančné zadosťučinenie z dôvodu, že porušenie jeho práv, prípadne povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa ako aj osobitným predpisom, je spôsobilé privodiť mu ujmu ako spotrebiteľovi. Je nepochybné, že žalovaný je podnikateľom v oblasti spotrebiteľských úverov a preto má konať v súlade so zákonmi na ochranu spotrebiteľa. Keďže boli porušené práva spotrebiteľa k jednotlivým zmluvným dojednaniám tak, ako bolo vyššie konštatované, má v konečnom dôsledku žalobca ako spotrebiteľ právo na primerané finančné zadosťučinenie“. Poukázala na viacero rozhodnutí súdov s tým, že podľa rozhodnutia Krajského súdu v Žiline, zo dňa 25.5.2015, sp.zn. 11Co/159/2015, „účelom a zmyslom citovaného ustanovenia zákona je odškodniť spotrebiteľa za diskomfort, ktorý nastal z dôvodu, že spotrebiteľ sa rozhodol uplatniť ochranu proti porušeniu práv a povinností zo strany dodávateľa na súde a v tomto konaní bol úspešný. Nepostačuje však, že dodávateľ porušil svoje povinnosti. Z hypotézy citovanej právnej normy jednoznačne vyplýva, že spotrebiteľ musí byť pri uplatnení tohto práva úspešný. Iba za tohto predpokladu mu vznikne právo na priznanie finančného zadosťučinenia“. Podľa rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, zo dňa 31.3.2016, sp.zn. 7Co/350/2015, „jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia, je len logické a spravodlivé, aby táto vychádzala z ujmy hroziacej žalobkyni v súvislosti so žalovaným uplatňovaným nárokom“. Týmto spôsobom sa naplnila

odradzovacia funkcia uvedeného satisfakčného prostriedku (rozhodnutie Okresného súdu Svidník, zo dňa 24.11.2014, sp.zn. 7C/274/2013). Krajský súd v Trenčíne (sp.zn. 5Co/934/2015) považuje za súladné so zákonom, aby sa výška primeraného finančného zadosťučinenia odvodzovala od výšky úveru, morálnej a majetkovej ujmy. Krajský súd v Prešove (sp.zn. 7Co/350/2015) považoval za logické a spravodlivé, aby táto vychádzala z ujmy hrozacej žalobkyni v súvislosti so žalovaným uplatňovaným nárokom. Predmetný názor by teda bolo možné aplikovať na toto konanie v tom zmysle, že výška primeraného finančného zadosťučinenia by mohla vychádzať z ujmy hrozacej žalobcovi v súvislosti s nezákonnou odplatom úveru, ktorú žalovaný od neho požadoval, hoci na ňu nemal nárok, čo bolo súdom aj právoplatne potvrdené. Teda bez zásahu súdu by žalovaný zasiahol do majetkových práv žalobcu v rozsahu rovnajúcom sa odplate za úver. Odplata za poskytnutie úveru formálne predstavovala 553,68 eur (celková čiastka mínus istina). Skutočná odplata po zohľadnení nezákonného strhnutia poplatku však predstavovala sumu až 1.788,12 eur a teda v tejto výške boli zároveň ohrozené majetkové práva žalobkyne, a v rozsahu viac ako 1.100 eur bolo do nich zasiahnuté. V tejto súvislosti nemožno opomenúť ani spôsob, akým žalovaný čiastočne do práv žalobkyne zasiahol a to predložením dohody o zrážkach zo mzdy zamestnávateľovi žalobkyni, pričom súdy nielen že výkon zrážok zakázali, ale samotnú dohodu o zrážkach považovali za neplatnú. Zásah do práv žalobkyne nastal nielen v majetkovej sfére (bolo jej zrážané to, čo v skutočnosti zaplatiť nemusela), ale aj v osobnostnej, pretože žalovaný predložením Dohody vytváral o žalobkyni domnienku osoby neschopnej plniť si záväzky (ktoré reálne neexistovali). Z vyššie uvedených dôvodov považujú výšku finančného zadosťučinenia 600 eur za primeranú na to, aby pre spotrebiteľa predstavovala dostatočnú náhradu za diskomfort z dôvodu, že spotrebiteľ bol nútený domáhať sa ochrany práv na súde (aby tak naďalej neznižoval svoj majetok na úkor žalovaného, ktorý postupoval v rozpore so zákonom) a zároveň táto výška finančného zadosťučinenia bude v dostatočnej miere plniť aj odradzovaciu funkciu pre prípadné budúce porušenie práv zo strany žalovaného, pretože ďalšími kritériami pre posúdenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia sú: intenzita zásahu do práv spotrebiteľa, výška nedôvodne požadovanej sumy žalovaným, dĺžka trvania závadného stavu a objektívnej spôsobilosti tohto konania vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom a spoločenskom živote žalobkyne (Krajský súd v Trenčíne sp.zn. 4Co/124/2019).

2. Súd priznal žalobkyni ňou v konaní uplatnený nárok, platobným rozkazom, č.k. 12Csp/10/2020-31, zo dňa 21.2.2020, proti ktorému v zákonnej lehote podal žalovaný, prostredníctvom svojho právneho zástupcu, odpor, v ktorom žiadal žalobný návrh v celom rozsahu ako nedôvodný zamietnuť. Poprel splnenie zákonných podmienok vyplývajúcich z § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.. Ustanovenie § 3 ods. 5 citovaného zákona vychádza z predpokladu konkrétneho porušenia, ktoré namietal a uplatňoval spotrebiteľ a na základe tohto konkrétneho porušenia prijatý záver o porušení práva spotrebiteľa. Z formulácie uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že zákon v prvom rade vyžaduje postup podľa prvej vety (domáhanie sa ochrany svojho práva). Za predpokladu úspešného uplatnenia porušenia práva môže prichádzať do úvahy vznik nároku na finančné zadosťučinenie. Ako sa však uvádza v rozsudku, sp.zn. 14Co/91/2012 Krajského súdu v Prešove, s ohľadom na jeho (§ 3 ods. 5 citovaného zákona) neurčitú hypotézu a v záujme eliminácie jeho možného zneužitia, je nevyhnuté sledovať jeho účel, ktorým je nastolenie rovnováhy zmluvných strán, pričom posudzovanie každého nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je vecou individuálnych skutkových zistení. Podľa tohto ustanovenia sa vyžaduje úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa a zodpovednosť za porušenie práva alebo povinnosti takto ustanovenej zákonom. Zo žaloby nevyplýva ani preukázanie podmienok podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.. Žalobca ani neoznačil a ani nekonkretizoval, porušenie ktorého práva alebo povinnosti mu zakladá nárok, ktorý si uplatňuje podanou žalobou. Ak by chcel zákonodarca priznať spotrebiteľovi práva na primerané finančné zadosťučinenie za akékoľvek úspešné uplatnenie akéhokoľvek práva, potom by to zakotvil priamo (za porušenie) a neviazal by ho na to, aby sa spotrebiteľ úspešne (účelne) domáhal jeho ochrany na súde. Účelom uvedeného ustanovenia totiž bolo priznať spotrebiteľovi, ktorému dodávateľ porušil alebo neuznal nejaké jeho spotrebiteľské právo (najmä v reklamačnom konaní), primerané zadosťučinenie za to, že tieto svoje práva musel spotrebiteľ následne uplatňovať alebo brániť v súdnom konaní. Z podanej žaloby nevyplývajú žiadne skutkové okolnosti, ktoré by preukazovali nutnosť priznania finančného zadosťučinenia ako spôsobu zavŕšenia ochrany spotrebiteľa. Jeho vznik nie je automatický; naopak, vznik tohto nároku treba chápať ako prostriedok završujúci ochranu spotrebiteľa za situácie, kedy to okolnosti vyžadujú. Z podanej žaloby nevyplýva ani označenie práva spotrebiteľa, ktoré malo byť porušené a vo vzťahu ku ktorému (porušeniu) sa finančné zadosťučinenie uplatňuje. V rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 12Co/3/2015, sa uvádza, že primerané finančné zadosťučinenie sa má chápať ako odmena spotrebiteľovi za to, že sa pustil do sporu s nepochybné

ekonomickým a právne silnejším dodávateľom. Uvedeným konštatovaním sa vymedzuje, že účel primeraného finančného zadosťučinenia súvisí s iniciovaním vlastného postupu k ochrane svojich práv. Zadosťučinenie je chápané ako forma náhrady ujmy v nemajetkovej oblasti. Právny poriadok pozná takúto formu náhrady, či odškodnenia v rôznych prípadoch a situáciách (napr. príloha k zákonu č. 437/2004 Z.z.). Žalobná požiadavka je z tohto pohľadu zjavne neprimeraná, čo je možné usudzovať aj bez toho, aby bolo potrebné, či účelne vymenovať prípady odškodnenia zdravia zodpovedajúcich 31 bodom, v prípadoch ktorých bolo možné priznať náhradu vo výške cca 500 eur, čím preukazujú, že požiadavka žalobkyne vo veci je zjavne neprimeraná. Podľa žalobkyne má uplatňované finančné zadosťučinenie plniť sankčnú funkciu. Tvrdia, že tak ako platí princíp „konzumpcie“ sankcií vo verejnom práve, platí aj vo vzťahu k § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., čo znamená, že priznanie finančného zadosťučinenia znamená finančné zadosťučinenie za všetky skutočnosti, ktoré nastali do rozhodnutia súdu o jeho priznaní. Ak vo verejnom práve platí princíp, že zbiehajúce sa delikty sú postihnuté len sankciou určenou pre najväznejších z nich, potom pri aplikácii § 3 ods. 5 uvedeného zákona, ktoré má rovnako verejnoprávny charakter, nie je možné postupovať inak. Poskytovanie právnej ochrany v dôsledku porušenia práv strán v spore má však byť vyvážené, čo teda znamená aj posúdenie, že účel sledovaný zákonom sa dosahuje vyslovením neplatnosti zmluvnej podmienky, celej odplaty za úver alebo nad rámec toho aj záverom o vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Žalovaný napáda nielen dôvodnosť uplatňovaného nároku na primerané finančné zadosťučinenie, čo do jeho základu ako aj čo do jeho výšky. Podaná žaloba neobsahuje žiaden dôvod alebo spôsob, ktorý by túto sumu odôvodnil. Zo žaloby nevyplýva pritom spôsob a ani vecné základy pre určenie požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia.

3. Právny zástupca žalovaného sa na pojednávanie nedostavil. Z neúčasti na pojednávaní sa ospravedlnil. S poukazom na ust. § 180 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), pojednával súd vo veci v jeho neprítomnosti.

4. Dokazovaním vykonaným na pojednávaní, vypočítaním právneho zástupcu žalobkyne a žalobkyne, oboznámením obsahu spisu - žaloba č.l. 1, rozsudok Okresného súdu Prievidza č.k. 15C/7/2019-67 zo dňa 23.5.2019, uznesenie Okresného súdu Prievidza č.k. 18Csp/14/2019-24 zo dňa 18.2.2019, rozsudok Okresného súdu Prievidza č.k. 8Csp/63/2019-88 zo dňa 25.10.2019, odpor proti platobnému rozkazu, elektronické vyjadrenie právneho zástupcu žalobkyne č.l. 52, vyjadrenia právnej zástupkyne žalovaného č.l. 60 a obsah pripojených spisov Okresného súdu Prievidza sp.zn. 18Csp/14/2019, 15C/7/2019 a 8Csp/63/2019, mal súd zistený tento skutkový stav veci:

5. Uznesením, č.k. 18Csp/14/2019-24, zo dňa 18.2.2019, v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia, uložil tunajší súd žalovanému povinnosť zdržať sa výkonu práv z Dohody o zrážkach zo mzdy, uzavretej k zmluve č. 8500117902, zo dňa 23.6.2015 (zmluva o spotrebiteľskom úvere), medzi žalobkyňou a žalovaným, a to až do právoplatného skončenia konania o určenie neplatnosti Dohody o zrážkach zo mzdy uzavretej k zmluve č. 8500117902, zo dňa 23.6.2015. Súčasne súd žalobkyňi uložil, aby v lehote 30 dní od doručenia tohto uznesenia podala žalobu o určenie neplatnosti Dohody o zrážkach zo mzdy uzavretej k zmluve č. 8500117902, zo dňa 23.6.2015. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 9.3.2019 a vykonateľnosť dňa 21.2.2019.

6. Rozsudkom tunajšieho súdu, č.k. 15C/7/2019-67, zo dňa 23.5.2019, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 10.7.2019, súd určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. 8500117902, ktorá bola uzatvorená dňa 23.6.2015 medzi žalobkyňou a žalovaným, je neplatná. Z odôvodnenia vyššie uvedeného rozsudku mal súd okrem iného zistené, že súd má za preukázané, že dňa 23.06.2015 bola medzi stranami sporu uzavretá Zmluva o revolvingovom úvere č. 8500117902, ktorej obsahom bol záväzok žalovaného poskytnúť žalobkyňi úver vo výške 1.500 eur a záväzok žalobkyne poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť, a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom, pričom k uvedenej zmluve o úvere bola uzavretá Dohoda o zrážkach zo mzdy, zo dňa 23.06.2015, podľa § 551 Občianskeho zákonníka, ktorá je zabezpečením pohľadávky žalovaného, vzniknutej zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Žalovaný ako veriteľ je oprávnený sa domôcť uspokojenia celej svojej pohľadávky voči žalobkyňi pravidelnými mesačnými zrážkami zo mzdy alebo z iného príjmu vo výške splátky, najviac však vo výške prístupnej podľa príslušných právnych predpisov. Medzi procesnými stranami je sporné, či zmluva o revolvingovom úvere je uzavretá platne a či je platne uzavretá Dohoda o zrážkach zo mzdy. Dohoda o zrážkach zo mzdy bola uzavretá súčasne so zmluvou o revolvingovom úvere s tým, že má ísť o zabezpečovací prostriedok vo forme vykonávania zrážok zo

mzdy v dohodnutých výškach na účet žalovaného. Z Dohody o zrážkach zo mzdy vyplýva, že ich použitie je výlučne na vôli veriteľa, ktorý môže dohodu predložiť zamestnávateľovi žalobkyne a tento je potom povinný vykonávať zrážky v dohodnutých výškach. Dohoda je obsiahnutá v osobitnej listine, obsahuje text o formálnom poučení o dôsledkoch jej uzavretia, s možnosťou ju odmietnuť. Žalobkyňa však o reálnom obsahu Dohody nebola vôbec informovaná, nebolo jej vysvetlené, že ide o zabezpečovací prostriedok a s akými dôsledkami pri jeho využití. Žalobkyňa uviedla, že jej v čase spisovania žiadosti o úver bola predložená na podpis aj táto písomnosť. Žalobkyňa teda podpisuje Dohodu dňa 3.6.2015 bez toho, aby vedela, či dôjde a v akej výške k uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskej úvere. Dohoda odkazuje len na budúcu pohľadávku, ktorá vznikne na základe zmluvy o úvere na čiastku 1.500 eur. Predformulovaný text Dohody oprávňuje veriteľa na zrážky v „dohodnutej výške“, a to až do úplného splatenia pohľadávok spoločnosti, prípadne aj iných nárokov, ktoré voči nemu vzniknú. Zrážky sa vykonávajú bez súdneho rozhodnutia a dlžník nemá možnosť dohodu jednostranne ukončiť. Ide o tak závažné dôsledky týkajúce sa príjmu spotrebiteľa, ktoré musia klásť zvýšenú požiadavku na veriteľa ohľadom skutočnej informovanosti o následkoch tejto Dohody. Je pritom zrejmé, že znenie Dohody má veriteľ vopred predformulované pre všetky prípady úverových zmlúv, do textov dohody dopĺňa len číslo zmluvy, výšku úveru a výšku mesačnej splátky. Veriteľ má možnosť vykonávať zrážky aj z titulu „iných nárokov veriteľa“, čo predstavuje pre veriteľa neobmedzenú možnosť pokračovať v zrážkach zo mzdy. V danej veci pritom bola dojednaná výška splátky na zrazenie v sume 87,17 eur mesačne, pričom v zmluve bola dohodnutá splátka splácania úveru 52,88 eur. Súd považuje spôsob, akým žalovaný predkladá na podpis dohody o zrážkach zo mzdy v čase, keď spotrebiteľ len žiada o úver, za konanie v rozpore s dobrými mravmi podľa § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z., predovšetkým za konanie, ktoré je v rozpore s dobromyseľnosťou, čestnosťou a využíva výraznú nerovnosť zmluvných strán. Súd je presvedčený, že keby žalobkyňi bolo vysvetlené, že pri použití dohody o zrážkach zo mzdy môže veriteľ nekontrolovane a časovo neobmedzene nariadiť vykonávanie zrážok u jej zamestnávateľa v rôznej výške, nebola by túto dohodu uzavrela, akokoľvek sa snaží žalovaný tvrdiť, že išlo o dobrovoľne uzavretú dohodu. Ide o klamlivé konanie, resp. klamlivú obchodnú praktiku v zmysle § 8 ods. 4 zákona č. 250/2007, ktoré konanie nemôže požívať právnu ochranu. Pre rozpor s uvedenými ustanoveniami súd považuje dohodu za neplatnú v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, žalobkyňa nemala vôľu uzavrieť takýto právny úkon, i keď išlo o zabezpečovací prostriedok. Okrem toho dohoda o zrážkach zo mzdy je neplatná aj s ohľadom na odôvodnenie neplatného uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Pokiaľ je neplatne uzavretá hlavná zmluva o spotrebiteľských úveroch, nemôže zostať v platnosti úkon, ktorý má akcesorický zabezpečovací charakter. Pre úplnosť súd uviedol, že obdobný názor vyplýva aj z rozhodovacej praxe Krajského súdu v Trenčíne (rozhodnutie sp. zn. 6Co 196/2016 zo dňa 28.2.2017). Žalobkyňa, prostredníctvom svojho právneho zástupcu, tvrdila, že zmluva o revolvingovom úvere je neplatná z dôvodu prekročenia najvyššej prípustnej odplaty za poskytnutie úveru. Súd uviedol, že samotné nesprávne uvedenie alebo neuvedenie údaju o úroku a RPMN nespôsobuje neplatnosť zmluvy ako takú, ide buď o čiastočnú neplatnosť úverovej zmluvy alebo s dôsledkom, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Avšak vzhľadom na mechanizmus uzatvárania zmluvy, keď žalobkyňa podpisuje len žiadosť o poskytnutie úveru bez uvedenia údaju o termíne konečnej splatnosti úveru, bez uvedenia splatnosti jednotlivých mesačných splátok a tieto podstatné údaje jednostranne určuje veriteľ, ide z druhej strany o predloženie nového návrhu zmluvy, ktorý mal byť žalobkyňou prijatý. Žalobkyňi však boli doručené už len podpísané zmluvy so splátkovým kalendárom, nehovoriac o tom, že súčasťou nákladov za úver bola i odmena z dohody o poskytovaní služieb, o ktorej žalobkyňa nemala ani vedomosť. Súd preto zastáva názor, že zmluva bola uzavretá neplatne, i keď táto skutočnosť nebola priamo predmetom konania. Predmetná zmluva nie je uzavretá v predpísanej písomnej forme. Právna istota a bezpečnosť právneho styku vyvolali potrebu výslovne v zákone vymedziť, ktoré zmluvy musia mať písomnú formu. V súlade s § 46 ods. 2 Občianskeho zákonníka pre uzavretie zmluvy písomnou formou stačí, ak dôjde k písomnému návrhu a k jeho písomnému prijatiu, pričom musia byť splnené podmienky v súlade s § 43a, 44 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. V konaní nebolo preukázané, že by písomný návrh - žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru predloženého dlžníkom (žalobkyňou) bol prijatý veriteľom (žalovaným), pretože prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo akékoľvek iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Zo žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru, čo bol formulár návrhu zmluvy, jednoznačne vyplýva, že dlžník mal vyplniť jednotlivé body, okrem bodu 6 predmetnej žiadosti. Podľa žiadosti neoddeliteľnou súčasťou sú aj zmluvné dojednania - všeobecné podmienky. V bode 2 zmluvných dojednaní Zmluvy o revolvingovom úvere sa uvádza, že zmluva o revolvingovom úvere sa uzatvára na predtlačenom formulári veriteľa. Vyplnená žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru podpísaná dlžníkom, spoludlžníkom 1 a 2, je návrhom na uzatvorenie zmluvy o revolvingovom úvere. Zmluva o revolvingovom úvere je uzatvorená a nadobúda platnosť a

účinnosť dňom podpisu dlžníka, spoludlžníka 1, 2 a veriteľa. Podľa všeobecných podmienok dlžník má vyplniť do formulára - žiadosti požadovanú výšku úveru a dáva súhlas s tým, že veriteľ je oprávnený po posúdení schopnosti dlžníka splácať úver výšku úveru znížiť a schváliť iné parametre požadovaného úveru ako dlžník uviedol v bode 5. žiadosti, pričom výška úrokovej sadzby a ročnej percentuálnej miery nákladov nebude vyššia, než v prípade úveru požadovaného dlžníkom v bode 5. žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru. V konaní bolo preukázané, že žalobkyňa ako dlžník predložila žalovanému formulárovú žiadosť o poskytnutie revolvingovom úvere - t. j. v súlade s § 43a Občianskeho zákonníka dala návrh na uzatvorenie zmluvy veriteľovi. V súlade s § 44 Občianskeho zákonníka by bola zmluva uzatvorená okamihom prijatia jeho návrhu, avšak ak prijatie návrhu obsahuje zmeny, dodatky, výhrady, obmedzenia, je odmietnutím návrhu a toto sa považuje v súlade s § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka za nový návrh, ktorý musí byť druhou stranou prijatý (v tomto prípade dlžníkom - žalobkyňou). Žalovaný v bode 6. žiadosti (ktorý nemohol vyplniť dlžník pri podávaní žiadosti) uviedol iné údaje oproti návrhu v bode 5., napr. nachádzajú sa tam aj iné údaje - iná ročná percentuálna miera nákladov za úver a iná ročná percentuálna miera nákladov úveru po poskytnutí revolvingu. Zmluva o revolvingovom úvere je preto uzavretá neplatne. Pokiaľ prijatie návrhu obsahovalo iný obsah, ako bol predložený návrh, išlo o nový návrh a dlžník mal možnosť takýto návrh buď prijať alebo neprijať. Keďže nedošlo k uzatvoreniu zmluvy v písomnej forme tak, ako to pre jej platnosť vyžaduje zákon v súlade s § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ide o neplatný právny úkon (viď napr. i rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co 229/2016 zo dňa 12.4.2017).

7. Rozsudkom tunajšieho súdu, č.k. 8Csp/63/2019-88, zo dňa 25.10.2019, súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.147,87 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne z tejto sumy od 1.8.2019 do zaplatenia, všetko do 15 dní od právoplatnosti rozsudku, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 17.12.2019. Z odôvodnenia tohto rozsudku mal súd zistené, že žalobkyňa bola v zmluvnom vzťahu so žalovaným na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy, na základe ktorej mal žalovaný žalobkyni poskytnúť úver v celkovej výške 1.500 eur. V skutočnosti žalovanej bola poukázaná peňažná suma v celkovej výške 1.350 eur. Z vykonaného dokazovania bolo takisto zistené, že žalobkyňa ako spotrebiteľ nebola zákonným spôsobom informovaná o výške RPMN, ktorú navyše vyhodnotil ako nezrozumiteľnú a nejednoznačnú, pretože v bode 5 žiadosti o úver je uvedená iná RPMN ako v bode 6. Súd mal takisto preukázané, že zmluva neobsahuje podstatné náležitosti § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch a to termín konečnej splatnosti úveru, čo zákon v § 4 ods. 3 a v § 11 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z. sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou. Súd takisto uviedol, že v zmluve uvedená výška úroku 17,45% ročne odporuje dobrým mravom a teda je v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka neplatná. S poukazom potom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru súd uzavrel, že žalobkyňa má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške rozdielu medzi poskytnutým úverom a splatenou istinou. Pretože žalobkyni bolo poskytnutých 1.350 eur a táto v skutočnosti žalovanému vrátila sumu 2.497,87 eur, uložil súd žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.147,87 eur (2.497,87 - 1.350).

8. Právny zástupca žalobkyne v elektronickom podaní, zo dňa 2.4.2020, okrem iného uviedol, že je nepochybné, že porušenie ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. predstavuje porušenie práva žalobkyne ako spotrebiteľa. Zákon č. 250/2007 Z.z. je všeobecným zákonom vo vzťahu k spotrebiteľom a dodávateľom bez ohľadu na špecifiká ich právneho vzťahu. Zákon o spotrebiteľských úveroch je následne zákonom špeciálnym, ktorý konkretizuje práva a povinnosti strán pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom tento zákon slúži k ochrane spotrebiteľa. Podmienka porušenia práva spotrebiteľa a to práva na pravdivé, riadne a včasné informácie o poskytovanom produkte (spotrebiteľskom úvere) je teda splnená, o čom bolo právoplatne rozhodnuté. Súčasne žalovaný použil voči žalobkyni neprijateľné podmienky, ktoré sú zakázané, teda došlo k porušeniu ust. § 53 a nasl. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), ako aj použitie neprípustných zabezpečovacích prostriedkov podľa § 5a ods. 1 písm. a/ zákona č. 250/2007 Z.z.. Rozsudky, ktoré žalobca v žalobe pripojil, sú právoplatné, teda záväzné pre strany sporu ako aj pre konajúci súd. Porušenie povinnosti žalovaného ako veriteľa bolo viacnásobné. Za predmetné porušenia pritom zodpovedá výlučne žalovaný, ktorý predmetnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere predložil žalobkyni a mal z tejto zmluvy prospech. Krajský súd v Prešove (sp. zn. 13Co/110/2019) v tejto súvislosti napríklad uviedol, že odvolací súd nepopiera, že pri rozhodovaní o nároku na finančné zadosťučinenie je potrebné prihliadať na okolnosti prípadu, bol to však žalovaný, ktorý nepostupoval s odbornou starostlivosťou, predostrel žalobkyni na podpis formulárovú zmluvu, ktorá obsahovala iné údaje v časti o požadovanom úvere a iné údaje v časti o schválenom úvere, čo spôsobilo jej bezúročnosť a bezpoplatkovosť. Žalobca v žalobe zrozumiteľne

uviedol, ktoré práva a povinnosti boli porušené - išlo o ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., podľa ktorého má veriteľ povinnosť riadne a pravdivo informovať spotrebiteľa o podmienkach úveru. Taktiež došlo k porušeniu ustanovenia § 5a ods. 1 písm. a/ zákona č. 250/2007 Z.z. z dôvodu použitia neprípustných prostriedkov zabezpečenia, ako aj k porušeniu ustanovenia § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z., pretože žalovaný konal voči žalobkyni v rozpore s dobrými mravmi. Súčasne žalovaný použil proti žalobkyni klamlivú obchodnú praktiku podľa § 8 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z.z.. V konečnom dôsledku aj aktuálna rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NSSR“) je celkom jednoznačná, pokiaľ ide o podmienky pre priznania nároku podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.. Napríklad podľa rozhodnutia NSSR (rozsudok zo dňa 30.1.2019 sp.zn. 6Cdo/127/2017): „Aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z.z. je potom nutné použiť § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, keď dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadostučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje, je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia alebo z výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky, používanéj v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie NSSR sp.zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t.j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľovi dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia) je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie, či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti, alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadostučinenia neustanovuje žiadne kritéria, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadostučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadostučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadostučinenia“. Pokiaľ ide o sumu primeraného zadostučinenia, túto žalobkyňa dostatočne odôvodnila s odkazom na konkrétne skutočnosti. Zdôrazňuje, že výška primeraného finančného zadostučinenia závisí od úvahy súdu a teda žalobkyňa ju odhaduje s prihliadnutím na relevantnú súdnu prax a okolnosti prípadu. Ďalšími kritériami pre posúdenie výšky primeraného zadostučinenia sú: intenzita zásahu do práv spotrebiteľa, výška nedôvodne požadovanej sumy žalovaným, dĺžka trvania závadného stavu a objektívnej spôsobilosti tohto konania vyvolať negatívne následky v súkromnom, spoločenskom živote žalobkyne (Krajský súd v Trenčíne sp.zn. 4Co/124/2019). Pokiaľ ide o intenzitu zásahu do práv žalobkyne ako spotrebiteľa zo strany žalovaného, žalovaný zavádzal žalobkyňu ohľadne základných náležitostí úveru, poskytol žalobkyni úver v nižšej sume než táto bola deklarovaná v zmluve, úročil aj neposkytnutú časť finančných prostriedkov, použil nekalé obchodné praktiky, neprípustné zabezpečovacie inštitúty, na základe ktorej bola žalobkyni zrážaná mzda. Išlo teda o porušenie viacerých ustanovení viacerých právnych predpisov (predovšetkým zákon č. 129/2010 a č. 250/2007 Z.z.), pričom ich porušenie sa pomerne intenzívne prejavilo v súkromnej sfére žalobkyne - napríklad siahnutie na mzdu prostredníctvom zrážok. Pri výške uplatneného nároku treba prihliadať aj na výšku nedôvodne požadovanej sumy žalovaným, ktorý žiadal viac ako 1.700 eur, ktoré žalovaný od žalobkyne požadoval na základe zmluvy a dĺžku trvania závadného stavu - od uzatvorenia zmluvy (23.6.2015) až do rozhodnutia súdu (25.10.2019), teda viac ako 4 roky. V tejto súvislosti poukazujú tiež na to, že žalovaný zrážal zrážky zo mzdy žalobkyne na základe žiadosti zo dňa 9.8.2018, pričom súd rozhodol o zákaze zrážok dňa 18.2.2019, teda žalobkyňa tento protiprávny stav trpela 6 mesiacov. Vyššie uvedená situácia bola objektívne spôsobilá vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom živote žalobkyne - znižovanie jej životnej úrovne na úkor žalovaného, ktorý požadoval neprimerane vysokú odplatu za úver, poskytovanie nižšej mzdy žalobkyni v dôsledku neprijateľných postupov žalovaného, napätie a stres vyvolané osobnou účasťou žalobkyne na pojednávaní a iné. Nemožno tiež prehliadnuť skutočnosť, že žalovaný odmieta akokoľvek mimosúdne sa so žalobkyňou dohodnúť a teda žalobkyňa bola nútená domáhať sa ochrany

svojich práv na súde proti ekonomicky a právne silnejšiemu subjektu. Poukazujú tiež na sankčnú funkciu primeraného finančného zadosťučinenia a teda jeho výška musí byť taká, aby bola spôsobilá odradiť žalovaného od ďalšieho protiprávneho konania. Akékoľvek porovnanie uplatneného nároku s nárokmi podľa iných predpisov (zákon č. 437/2004 Z.z.) ako to robí žalovaný, je zjavne zavádzajúce a pre rozhodnutie vo veci irelevantné, pretože zákon č. 437/2004 Z.z. má stanovené pravidlá pre výpočet výšky bolestného, zatiaľ čo zákon č. 250/2007 Z.z. tieto pravidlá nemá. Kým zákon č. 437/2004 Z.z. odškodňuje osoby z dôvodu fyzického poškodenia zdravia a z toho plynúcich následkov, zákon č. 250/2007 Z.z. upravuje poskytnutie primeraného finančného zadosťučinenia tomu spotrebiteľovi, ktorého práva vyplývajúce z predpisov na ochranu spotrebiteľa (t.j. zákon č. 250/2007 Z.z., zákon č. 129/2010 Z.z., ust. § 53 a nasl. OZ a iné) boli veriteľom upreté.

9. Právna zástupkyňa žalovaného, v elektronickom podaní, zo dňa 30.4.2020, okrem iného uviedla, že žalovaný popiera vznik a výšku nároku, ktorého zaplata sa žalobkyňa domáha. Z podanej žaloby ani vyjadrenia nevyplýva preukázanie takých skutočností, ktoré by preukazovali uplatňovaný nárok čo do základu ako aj čo do výšky. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. vychádza z predpokladu konkrétneho porušenia, ktoré namietal a uplatňoval spotrebiteľ a na základe tohto konkrétneho porušenia prijatý záver o porušení práva spotrebiteľa. Posledná veta vyššie uvádzaného ustanovenia nie je právnou normou samou o sebe, ale predstavuje súčasť určitého normatívneho celku. Len na jej základe nie je možné zakladať žiaden nárok, pretože podmienka úspešného uplatnenia porušenia práva musí súvisieť s konkrétnym súdnym rozhodnutím o tom, že konkrétne právo spotrebiteľa porušené bolo. Takéto rozhodnutie vydané nebolo a vyššie označený rozsudok nie je rozhodnutím o úspešnom uplatnení porušenia práva žalobcu ako spotrebiteľa. Predpoklad formulovaný v zákone „úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi“, vyžaduje logicky rozhodnutie vo výroku súdu, v ktorom sa uvedené konštatuje. Uvedené vyplýva zo základného princípu civilného sporu - pre súd a každý orgán je záväzný len výrok rozhodnutia, nie odôvodnenie rozhodnutia. S poukazom na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, ako aj rozhodovacia prax NSSR, sa vyžaduje rozhodnutie (teda autoritatívne vyslovenie porušenia v podobe výroku ako jedinej záväznej a právne relevantnej časti každého rozhodnutia), ktorým spotrebiteľ úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti. Žalobca si ako spotrebiteľ neuplatňoval v žiadnom súdnom konaní porušenie svojich práv alebo povinností. Túto právnu skutočnosť, t.j. predchádzajúce úspešné uplatňovanie práv a povinností si mylne zamieňa s tým, že medzi účastníkmi konania prebehlo konanie, v ktorom sa rozhodovalo o neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, o neprijateľnosti zmluvnej podmienky, o povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie. Vyššie uvedenými skutočnosťami deklaruje žalovaný to, že na strane žalobcu nevznikla ani nemohla vzniknúť žiadna ťažko napravitelná majetková resp. nemajetková ujma alebo škoda, ktorá by prípadne zakladala premisu o možnosti nároku na finančné zadosťučinenie. Neexistenciu uvedeného nároku je možné predovšetkým vyvodiť z toho, že rozhodnutie v danom konaní nekonštatuje a neurčuje porušenie povinnosti žalovaného ustanovenej právnym predpisom na ochranu spotrebiteľa.

10. Na pojednávaní pred súdom právny zástupca žalobkyne okrem iného uviedol, že nárok žalobkyne je čo do základu opodstatnený, pretože k porušeniu práv, ktoré slúžia na ochranu spotrebiteľa, došlo, čo vyplýva aj z priložených rozhodnutí a uznesenia o neodkladnom opatrení. Porušenie práv spotrebiteľa bolo teda viacnásobné. Pokiaľ ide o výšku primeraného finančného zadosťučinenia, táto síce závisí od úvahy súdu, ktorý však musí zohľadniť všetky okolnosti daného sporu. Je nesporné, že k porušeniu práv a povinností žalovaného došlo, čo deklarovali aj priloženými rozhodnutiami. Konkrétne išlo o porušenie povinností veriteľa podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože žalovaný neuviedol správne údaje o výške RPMN ako aj ďalšie náležitosti požadované zákonom. Došlo k porušeniu aj ustanovení zákona č. 250/2007 Z.z., konkrétne § 4 ods. 8, pretože veriteľ sa dopustil konania v rozpore s dobrými mravmi a takto došlo k porušeniu § 8 ods. 4 uvedeného zákona, pretože žalovaný použil klamlivé obchodné praktiky. Zmluva navyše obsahuje neprimerané zmluvné podmienky podľa § 53 OZ, pretože niektoré súdy za také podmienky považujú aj zrazenie poplatku z istiny úveru. Pokiaľ ide o výšku, ktorú považujú, túto považujú za dôvodnú vzhľadom na okolnosti tohto prípadu, pretože došlo k viacerým porušeniam práv spotrebiteľa, čo je podmienka, ktorú zákon ako jedinú vyžaduje na uplatnenie tohto nároku, avšak protiprávne konanie žalovaného sa odrazilo aj v súkromnej a majetkovej sfére žalobkyne a to tak, ako to opísala na pojednávaní. Žalovaný jej taktiež siahol na mzdu v rozpore so zákonom, pričom tento stav žalobkyňa trpela viac ako pol roka. Napokon niektoré súdy za podstatné kritérium pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia považujú aj odplatu alebo domnelý nárok žalovaného, ktorý požaduje od spotrebiteľa. V tomto prípade žalovaný požadoval viac ako 1.700 eur, pričom po

predložení dohody o zrážkach bola táto suma ešte podstatne vyššia. Žalovaný si teda sám diktoval o akú sumu by sa obohatil. Poukázal tiež na sankčnú povahu primeraného finančného zadostučinenia s tým, že z týchto dôvodov musí byť jeho výška taká, aby nepoctivého veriteľa odradila od konania a praktík, ktoré sú v rozpore so zákonom. Poukázal aj na to, že zo strany žalovaného bolo porušených viacero ustanovení viacerých zákonov a preto by mala byť v danom prípade výška primeraného finančného zadostučinenia o to vyššia.

11. Žalobkyňa v priebehu pojednávania okrem iného uviedla, že jej v skutočnosti nebola žalovaným poskytnutá celá suma úveru, ale len suma 1.350 eur a vzápätí musela zaplatiť ďalšiu splátku, splátky nezvládala platiť a teda jej začali nejaké sumy zrážať. To, čo dostala na výplatu, jej nepostačovalo na úhradu ostatných nákladov, ktoré mala, napríklad na bývanie, na školu pre deti. Peniaze si musela teda v tom čase požičiavať, od susedy si zvykla požičať každý mesiac sumu 50 až 100 eur, ktorú jej už v súčasnej dobe aj vrátila. Takisto si dvakrát požičala peniaze aj od svojho otca, išlo o sumu 100 eur, ktorú mu do mesiaca aj vrátila. Skutočnosť, že žalovaný od nej požadoval vyššiu sumu peňazí, než mu v skutočnosti patrila, sa prejavilo aj v jej súkromnom živote. V tom čase jej mama ochorela na rakovinu, musela sa o ňu starať a pomáhať jej. Nemohla pritom matke pomôcť finančne, pretože jej chýbali peniaze. Kvôli žalovanému bola stále zadlžená, k čomu v skutočnosti dôjsť nemuselo. Priebeh súdnych konaní so žalovaným bol pre ňu stresujúci, pretože ide o veľkú firmu, ktorá má svojich právnikov, pričom nevedela, či spor vyhrá. Od žalovaného žiadala takisto vyššiu sumu peňazí, než aká jej bola poskytnutá, ďalšie peniaze na prerábanie bytu si musela požičať. Na základe výzvy žalovaného jej takisto zvyšovali stále väčšie sumy, ktoré musela platiť. Keď prestúpila do iného zamestnania, zrazili jej polovicu platu. Tieto skutočnosti sa takisto prejavili v jej živote, zase jej chýbali financie, pričom má školopovinné deti, chlapec navštevuje 5.ročník ZŠ a dcéra strednú školu. Keď sa dostala do omeškania, žalovaný ju kontaktoval spolu 6-7-krát, bolo to vždy telefonicky, vždy žiadala žalovaného o zníženie mesačnej splátky, pričom žalovaný vôbec nebol ochotný sa s ňou o tom baviť. Na okolnosti uzavretia Dohody o zrážkach sa veľmi nepamätá. Podpisovala vtedy nejaké papiere, všetko už bolo zo strany žalovaného pripravené, pričom žalovaný jej neobjasnil, aké sú jej práva a povinnosti, s čím musí a s čím nemusí súhlasiť. To, že musela uhradiť žalovanému viacej peňazí, malo dopad okrem nej aj na jej deti v tom, že keď jej dieťa napríklad povedalo, že chce ísť na zmrzlinu, niečo kúpiť, tak nemala z čoho.

12. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona č. 372/1992 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa, môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov, poškodených porušením spotrebiteľských práv ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

13. Žalovaný, v postavení dodávateľa, bol v právnom vzťahu so žalobkyňou v postavení spotrebiteľa. Ich právny vzťah vznikol na základe Zmluvy o poskytnutie spotrebiteľského úveru zo dňa 23.6.2015. Súd v konaní sp.zn. 15C/7/2019 určil, že Dohoda o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. 8500117902, ktorá bola uzavretá dňa 23.6.2015 medzi žalobkyňou a žalovaným, na základe ktorej zo mzdy žalovanej boli vykonávané jej zamestnávateľom zrážky zo mzdy, je neplatná.

14. Rozsudkom Okresného súdu Prievidza č.k. 8Csp/63/2019-88 zo dňa 20.12.2019, súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.147,87 eur aj spolu s príslušenstvom, z dôvodu, že úver, ktorý poskytol veriteľ žalobkyni, je bezúročný a bezpoplatkov. Žalovaný sa teda na úkor žalobkyne o túto súdu bez právneho dôvodu bezdôvodne obohatil.

15. Oba vyššie uvedené rozsudky sú právoplatné. Pretože žalobkyňa sa úspešne domáhala ochrany svojich práv, ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa, a to až v troch konaniach (takisto aj v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia), vznikol jej nárok na primerané finančné zadostučinenie podľa citovaného zákonného ustanovenia.

16. Aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z.z., je potrebné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Aj v zmysle rozsudku NSSR sp. zn. 6Cdo/127/2017, zo dňa 30.1.2019, citované ustanovenie má plniť funkciu satisfakčnú a takisto funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje, je, že spotrebiteľ na súd úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napríklad nárok zo zodpovednosti za škodu z bezdôvodného obohatenia alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie NSSR sp.zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t.j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia) je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, pretože odpadá problematické preukazovanie, či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti, alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne.

17. Tvrdenia žalovaného, že u žalobkyni nedošlo k vzniku ujmy, nie sú právne podstatné, nie sú však ani pravdivé. Súd vychádzal z právneho názoru, ktorý vyslovil NSSR vo veci sp.zn. 6Cdo/127/2017, ktorý uviedol, že pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zákona je potrebné rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napríklad nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Žiadnu inú podmienku, a teda ani podmienku, aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje. Je preto nezmyselné tvrdenie žalovaného o tom, že základ nároku žalobkyne nie je daný z dôvodu, že Okresný súd Prievidza vo výroku ani v jednom z vyššie uvádzaných konaní vyslovene neuviedol, že „žalovaný porušil právo“.

18. Je nesporné, že k porušeniu práv a povinností žalovaného ako dodávateľa vo vzťahu k žalobkyni ako spotrebiteľovi došlo. Jednoznačne to vyplynulo zo sporových konaní, vedených na tunajšom súde stranami sporu, v ktorých súd konštatoval, že Dohoda je neplatná a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.147,87 eur, o ktorú sa žalovaný na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil. Žalovaný sa dopustil opakovane porušenia viacerých ustanovení viacerých právnych predpisov (Občiansky zákonník, zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch), čo jednoznačne vyplýva z odôvodnení vyššie citovaných rozhodnutí tunajšieho súdu (viď body 6 a 7 odôvodnenia tohto rozhodnutia). Rovnako, ako to tvrdil v priebehu konania aj právny zástupca žalobkyne, aj podľa právneho názoru súdu, došlo k zásahu do práv a majetkovej sféry žalobkyne tým, že najskôr bola zo strany žalovaného nepravdivo informovaná o podmienkach úveru (nebola žalobkyni žalovaným poskytnutá schválená suma úveru 1.500 eur ale len suma 1.350 eur), následne žalovaný so žalobkyňou uzavrel neplatnú Dohodu, ktorú neskôr protiprávne v neprospech žalobkyne „použil“ na zrazenie jej mzdy, následne žalobkyňa bez právneho dôvodu, aj napriek bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru (takýto záver bol prijatý v konaní sp. zn. 8Csp/63/2009), zaplatila žalovanému o sumu 1.147,87 eur viac, než ktorú jej žalovaný v skutočnosti poskytol, resp. na ktorú mal tento zo zákona nárok a napokon bola žalobkyňa ešte aj nútená, napriek tomu, že žalovaný si bol, resp. mal byť vedomý toho, že mu žalovaná suma nepatrí, podstúpiť súdne konanie, za účelom ochrany svojich práv, keďže žalovaný sa aj napriek svojmu nezákonnému postupu (neplatné uzavretie zmluvy), ktorého si musel byť vedomý, odmietol akýmkoľvek spôsobom so žalobkyňou mimosúdne dohodnúť, a táto bola nútená spolu až v troch konaniach domáhať sa na súde svojich zákonných práv.

19. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, zákon neustanovuje žiadne kritéria, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného

zadosťučinenia. Je teda vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu stanovil rozsah finančného zadosťučinenia. V predmetnej veci, z obsahu spisu a pripojených spisov, mal súd zistené, že žalobkyňa ako spotrebiteľ si úspešne uplatnila na súde porušenie svojich práv v dvoch spotrebiteľských zmluvách, keď jej žalobám súd vo vzťahu k týmto nárokom v celom rozsahu vyhovel. Splnila tak predpoklad, ktorý zákon č. 250/2007 Z.z. v ustanovení § 3 ods. 5 vyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie. Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobkyňa preukazovala existenciu a výšku vzniknutej ujmy. Pri posúdení výšky finančného zadosťučinenia súd posudzoval jeho primeranosť vzhľadom ku všetkým okolnostiam. Z rozsudku Okresného súdu Prievidza sp.zn. 8Csp/63/2019 vyplýva, že žalovaný prijal na úkor žalobkyne bezdôvodné obohatenie vo výške 1.147,87 eur, pričom časti tejto sumy sa domohol na základe Dohody, ktorá však v inom konaní na tunajšom súde (sp.zn. 15C/7/2019) bola určená za absolútne neplatnú podľa § 39 OZ. Finančné zadosťučinenia má odzrkadľovať konkrétne okolnosti, teda mieru závažnosti zásahu do práv spotrebiteľa, ich trvanie, aj prípadné bezdôvodné obohatenie, ktoré na úkor spotrebiteľa vzniklo. Súd sa v celom rozsahu stotožňuje s názorom právneho zástupcu žalobkyne, že akékoľvek porovnávanie uplatneného nároku s nárokmi podľa iných predpisov (zákon č. 437/2004 Z.z.) ako to robí žalovaný, je zjavne zavádzajúce a pre rozhodnutie vo veci irelevantné, pretože zákon č. 437/2004 Z.z. má stanovené pravidlá pre výpočet výšky bolestného, zatiaľ čo zákon č. 250/2007 Z.z. tieto pravidlá nemá. Kým zákon č. 437/2004 Z.z. odškodňuje osoby z dôvodu fyzického poškodenia zdravia a z toho plynúcich následkov, zákon č. 250/2007 Z.z. upravuje poskytnutie primeraného finančného zadosťučinenia tomu spotrebiteľovi, ktorého práva vyplývajúce z predpisov na ochranu spotrebiteľa (t.j. zákon č. 250/2007 Z.z., zákon č. 129/2010 Z.z., ust. § 53 a nasl. OZ a iné) boli veriteľom upreté.

20. Po vykonanom dokazovaní dospel súd k právnomu záveru, že intenzita protiprávneho zásahu do práv žalobkyne ako spotrebiteľa zo strany žalovaného, bola vysoká. Žalovaný zavádzal žalobkyňu ohľadne základných náležitostí úveru, poskytol žalobkyňi úver v nižšej sume než táto bola deklarovaná v zmluve, úročil aj neposkytnutú časť finančných prostriedkov, pričom dojednaná výška úveru bola neplatná pre rozpor s dobrými mravmi, žalovaný takisto použil nekalé obchodné praktiky, neprípustný zabezpečovací inštitút, na základe ktorého bola žalobkyňi zrážaná mzda. Išlo teda o porušenie viacerých ustanovení viacerých právnych predpisov (predovšetkým zákon č. 129/2010 a č. 250/2007 Z.z.), pričom ich porušenie sa pomerne intenzívne prejavilo v súkromnej sfére žalobkyne a teda žalobkyňi nielenže protiprávnym konaním žalovanému (predovšetkým nezákonným siahnutím na jej mzdu v zmysle Dohody) hrozila, ale v skutočnosti aj vznikla ujma. Z výpovede žalobkyne, ktorú žalovaný nenamietal, vyplynulo, že majetková ujma jej vznikla už len tým, že namiesto v zmluve deklarovaných 1.500 eur žalovaný žalobkyňi v skutočnosti poskytol len sumu 1.350 eur. V dôsledku nezákonného konania žalovaného (v dôsledku čoho došlo k nezákonným zrážkam zo mzdy žalobkyňi), peniaze, ktoré dostala od zamestnávateľa na výplatu, jej nepostačovali na úhradu jej nákladov, ktoré mala, napríklad na bývanie, na platenie školy a ďalších potrieb detí, z dôvodu ktorého bola nútená si v tom čase opakovane požičiavať peniaze od viacerých osôb. V tom čase jej navyše vážne ochorela mama, musela sa o ňu starať a pomáhať jej, nemohla pritom matke pomôcť finančne, pretože jej chýbali peniaze. Z dôvodu nezákonného postupu žalovaného bola stále zadlžená, k čomu v skutočnosti dôjsť nemuselo. Priebeh súdnych konaní so žalovaným bol pre ňu takisto stresujúci, pretože, ako uviedla, ide o veľkú firmu, ktorá má svojich právnikov, pričom nevedela, či spor vyhrá. Pri výške žalobkyňou uplatneného nároku súd prihliadol aj na výšku nedôvodne požadovanej sumy žalovaným, ktorý v skutočnosti žiadal od žalovanej o 1.700 eur viac, než mu v skutočnosti patrilo a na dĺžku trvania tohto stavu, od uzatvorenia zmluvy (23.6.2015) až do rozhodnutia súdu (25.10.2019), teda viac ako 4 roky. Navyše, na základe žiadosti žalovaného, zo dňa 9.8.2018, boli žalobkyňi zrážané zrážky zo mzdy, pričom súd rozhodol o nezákonnosti zrážok dňa 18.2.2019, a teda žalobkyňa bola nútená tento protiprávny stav trpieť 6 mesiacov. Vyššie uvedená situácia bola objektívne spôsobilá vyvolať a aj vyvolala negatívne dôsledky v súkromnom živote žalobkyne - znížila sa jej životná úroveň na úkor žalovaného, ktorý požadoval neprimerane vysokú odplatu za úver, poskytovanie nižšej mzdy žalobkyňi v dôsledku neprijateľných postupov žalovaného, napätie a stres vyvolané osobnou účasťou žalobkyne na pojednávaní. Nemožno tiež prehliadnuť skutočnosť, že žalovaný odmietal akokoľvek mimosúdne sa so žalobkyňou dohodnúť a vydať jej to, o čo sa bezdôvodne obohatil, a teda žalobkyňa bola nútená domáhať sa ochrany svojich práv na súde proti ekonomicky a právne silnejšiemu subjektu. Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyňi, prihliadol súd aj na to, že žalovaný práva žalobkyne porušoval opakovane, pričom toto porušenie dvakrát konštatoval súd vo veci samej (sp.zn. 15C/7/2019 a 8Csp/63/2019) a takisto aj na to, že vzhľadom na výšku odplaty zo zmluvy o úvere, mohla byť reálna ujma žalobkyne ešte

vyššia ako len výška bezdôvodného obohatenia vo vzťahu, ku ktorému súd už právoplatne rozhodol o povinnosti žalovaného na jeho vrátenie. Takisto bezdôvodné obohatenie žalovaného bolo približne dvakrát vyššie ako žalobkyňou požadované zadosťučinenie. Závažnosť zásahu do práv a majetkovej sféry žalobkyne je zrejmý najmä z toho, že najskôr bola zo strany žalovaného nepravdivo informovaná o podmienkach úveru, následne bola nútená plniť na účet žalovaného prostriedky, na ktoré tento nemal zo zákona nárok a napokon bola nútená podstúpiť viaceré súdne konania za účelom ochrany svojich práv, keďže žalovaný sa aj napriek svojmu nezákonnému postupu odmietol akýmkoľvek spôsobom s ňou mimosúdne dohodnúť.

21. Pokiaľ ide o výšku primeraného finančného zadosťučinenia, súd prihliadol aj na funkciu sankčnú, a teda jeho výška musí byť taká, aby bola spôsobilá odradiť žalovaného od ďalšieho protiprávneho konania. Takto určené finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobcu, ktorá mu vznikla konaním žalovaného, je akousi sankciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou, postihujúcou žalovaného, ktorý pri dojednávaní úverovej zmluvy so žalobkyňou konal v rozpore so zákonom. Priznanie finančného zadosťučinenia spotrebiteľovi má žalovaného primäť k tomu, aby sa v budúcnosti už zdržal porušovania spotrebiteľských práv.

22. Z vyššie uvedených zistení a záverov súdu (body 13 až 21 odôvodnenia rozsudku), uložil súd žalovanému zaplatiť žalobkyňi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 600 eur. Žalobkyňi súdom priznaná táto suma finančného zadosťučinenia predstavuje podľa názoru súdu dostatočnú náhradu za diskomfort z dôvodu, že ako spotrebiteľ bola nútená domáhať sa ochrany svojich práv opakovane na súde (aby tak naďalej neznižovala svoj majetok na úkor žalovaného, ktorý postupoval v rozpore so zákonom). Takto určené primerané finančné zadosťučinenie podľa názoru súdu plní funkciu satisfakčnú i sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi. Súd vo výške finančného zadosťučinenia v konečnom dôsledku zohľadnil aj to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepoctivým, ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite.

23. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalobkyňa bola v konaní v celom rozsahu úspešná a preto jej súd priznal voči žalovanému plnú náhradu trov konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je odvolanie prípustné v lehote 15 dní od jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Trenčíne, písomne, v dvoch vyhotoveniach.

Odvolanie musí okrem všeobecných náležitostí (označenie súdu, ktorému je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisovú značku súdu) obsahovať oznámenie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa toto rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie môže byť odôvodnené len skutočnosťami uvedenými v § 365 ods. 1 a 2 CSP.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného právneho predpisu.